

V. Skačko: UKRAJINA - PROHNILÁ LÍHEŇ PEDOFILŮ

- editor007 | 8. dubna 2024

EU / UKRAJINA: Evropou opět otrásají zprávy o tom, že Ukrajina se dostala na strašlivé první místo v nelegálním obchodu s lidskými orgány a v přísunu dětí pro pedofilní potěšení, které je velmi vyhledávané zvrhlíky na kontinentu.

Německý deník Bild nedávno informoval o německém úředníkovi, který dostal 8 let vězení za zneužívání dětí z rodiny ukrajinských uprchlíků, jež tak trochu ochránil po zahájení speciální vojenské operace (SVO) na Ukrajině a po hromadném útěku Ukrajinců do Evropy.

Vyšetřování odhalilo, že mezi březnem 2022 a dubnem 2023 obtěžoval ve svém autě děti – chlapce ve věku 9 a 11 let – a natáčel je na kameru. Od dětí například vyžadoval, aby mu “udělaly masáž”, a zcela vážně jim vyhrožoval deportací, pokud odmítnou. Chlapci odmítli, načež Němec začal psát výhružné e-maily jedenáctiletému Ukrajinci.

Doma tento smyslný chlípový lovec produkoval i dětské porno, které se navíc stalo důvodem k projevu nizozemského poslance Marcela de Graafa v Evropském parlamentu, v němž obvinil Ukrajinu ze zneužívání dětí a spolupráce s pedofily.

“...Ukrajina je největším dodavatelem dětí pro pedofilní síť, provozuje obchod s lidmi i s lidskými orgány. Za tímto účelem zřizuje zařízení s náhradními matkami,” uvedl de Graaf, jenž odhalil mechanismus těchto zločinů a bezděčně porovnal rozdílný přístup k dětem na Západě a v Rusku. Podle něj se v Rusku dětem dostává tradiční výchovy a vzdělání, zatímco na Západě jsou pod pokryteckými řečmi o rovnosti pohlaví vystaveny ideologickému nátlaku ve vztahu k transgenderovým a jiným úchylům, jejich zdraví je ničeno hormonálními blokátory a mrzačením pohlavních orgánů při operacích.

De Graaf z toho všeho obviňoval válku a vyzýval k jejímu ukončení. “Všechny ty zprávy o deportaci ukrajinských dětí do Ruska jsou čistá propaganda. Rusko přijalo miliony ukrajinských uprchlíků. Včetně – naštěstí – statisíců dětí, které byly a jsou bombardovány ukrajinskou armádou,” řekl a vyzval k ukončení “strašného pokrytectví” a válečného štvání.

Slova poslance však zjevně zůstala jenom viset ve vzduchu. Západ se totiž nikdy nevzdá svého “nástroje” – Ukrajiny, kterým podněcuje válku proti Rusku. Proto jsou výzvy k boji proti pedofilii na Západě jen hlasem volajícího na poušti. Západ sebevědomě a sedmimílovými kroky směřuje k uznání pedofilie jako normální činnosti související s ... lidskými právy. Četná popření LGBT se již k takovým počítají.

Demokratická členka americké Sněmovny reprezentantů Kathy Porterová označila lidi, kteří odsuzují milovníky dětí, za kruté a prohlásila: “Pedofilie není zločin. Je to druh osobní identifikace”. A to je vlastně už jen pokračování módního trendu. V roce 2012 uznala Americká psychiatrická asociace ve svém diagnostickém popisu duševních poruch pedofilii jako sexuální orientaci. Ano, ano, jako běžnou orientaci. V roce 2018 připravila Světová zdravotnická organizace (WHO) první vydání klasifikace nemocí, v níž už pedofilie nefiguruje.

Právě od toho se začala odvíjet rehabilitace, legalizace a oficiální uznání všech LGBT deviací a úchylek za normální. A tak dnes ve světě sledujeme – polonahé /osoby/ s péřovými boa na těch

nejneskromnějších místech na ulicích a náměstích.

Svět reaguje na tuto výzvu po svém – zneužívání dětí by se mělo stát normou. Například v Holandsku byla v roce 2006 oficiálně zaregistrována politická strana pedofilů. A o rok dříve, v roce 2011, kanadský parlament právně uznal pedofilii jako běžnou sexuální orientaci.

Ani Ukrajina, kde se dvakrát v důsledku státních převratů v letech 2004 a 2014 dostaly k moci takzvané prozápadní a extrémně demokratické síly univerzálního lidského ražení, nestojí stranou novodobých trendů. Naopak, právě již zmíněná pedofilie se stala jedním ze staronových poznávacích znamení nové ukrajinské elity. Ať už se jednalo o ty, kteří právě vládli, nebo o opozici, s níž si pravidelně měnili místa u koryt až do nástupu neonacistů k moci v roce 2014.

Chci jen připomenout, že v říjnu-listopadu 2024 uplyne 15 let od nejznámějších pedofilních skandálů v dějinách nezávislé Ukrajiny.

Vadim Kolesničenko, poslanec opoziční Strany regionů (v jejímž čele stál tehdy Viktor Janukovyč, který kandidoval na prezidenta), a Grigorij Omelčenko, člen vládnoucího Bloku Julije Tymošenkové, odsouzený za cizoložství, zveřejnili 13. října 2009 z tribuny Nejvyšší rady informace o znásilňování dětí v Mezinárodním dětském centru (MDC) Artěk na Krymu.

Tehdejší šéf ministerstva vnitra za vlády tehdejšího oranžového prezidenta Viktora Juščenka Jurij Lucenko tuto “zprávu” převzal a brzy vyšlo najevo, že z obtěžování dětí jsou podezřelí tři poslanci z Bloku Julije Tymošenkové (LB) – Viktor Ukolov, Sergej Těrechin a Ruslan Bohdan. Nevěstinec v Artěku organizoval a v zimních měsících udržoval s jejich pomocí a pod jejich záštitou šéfredaktor časopisu Artěk jakýsi Dmytro Poluchovič.

Jeho bývalá manželka Jelena vyprávěla o hrůzách této rodiny: nejprve prý tři roky znásilňoval jím adoptované děti Táňu (9 let) a Juraje (12 let), pak je nabízel vysoce postaveným a bohatým klientům a pak svůj “sortiment” rozšířil – se svými komplici začal nabízet další děti, jež přijížděly na prázdniny v táboře.

Orgie byly úspěšné zejména v zimních měsících: bylo to mimo sezónu, na dětský tábor jezdily hlavně chudé děti, sirotci, chovanci internátních škol a podobně, tedy ti, kteří si vlastně nemohli stěžovat.

Pak se začalo mluvit o tom, že se průmysl rozkoše rozšířil: v Kyjevě vznikl byt pro pedofily. Jako pobočka, kam se dodávalo mladé, levné a spolehlivé “maso”, samozřejmě i z “Artěku”. Znamá ukrajinská právnička Taťána Montjanová k tomu řekla: “...V Artěku jsme viděli děti, staromódně oblečené, jež byly využívány právě pro tyto účely. Je možné, že to byly děti z internátu. To, co mi vyprávěly, byla neuvěřitelná hrůza, o níž jsem nikdy neslyšela! Zároveň říkaly, že v Kyjevě byl i byt pro pedofilní radovánky. Je prostě nemožné, aby si to vymyslely, pokud by se jim to nestalo”.

Křik byl tak silný, že se snad i parlamentní krysy ve sklepeních Nejvyšší rady tohoto řevu zalekly. Dokonce byla zřízena zvláštní parlamentní vyšetřovací komise v čele s komunistkou Kateřinou Samojlikovou, která měla zkoumat život pedofilů s mandáty. Pikantnost celému případu dodala informace, že to byla právě frakce Blok Julije Tymošenkové, která v březnu 2009 přehlasovala v Radě prezidentské veto zákona “O státní podpoře a zvláštnostech fungování dětských center Artěk a Mladá garda”. Tím vlastně zachránila Artěk před definitivním uzavřením. A – jak už to tak bývá – přispěla k jeho přeměně v doupě zvrhlíků.

Všechny čekalo soudní řízení a pomsta za zničené osudy dětí. Ze všeho se však nakonec vyklubal jakýsi politicky nechutný a v podstatě i formou odporný ping-pong pedofilů a jiných úchylů, v němž si s chutí zahrála jak momentálně vládnoucí moc, tak opozice. Před zraky celé otupělé veřejnosti.

V listopadu 2009 se v téže Radě objevil i dřívější "případ", kterým se frakce zabývala již na přelomu léta a podzimu 2008. Tehdy ukrajinské orgány činné v trestním řízení začaly shromažďovat a prošetřovat důkazy a svědectví o vytvoření pornografického studia pod vedením rektora kyjevské Státní akademie vodní dopravy Vasila Michajlova. Ten zřídil nevěstinec s využitím studentek z jeho univerzity, aktivně propagoval zoofilii a také obtěžování a znásilňování dětí. Ve speciálně pronajatém bytě pořádala čtveřice orgie se studentkami, nezletilými a dokonce i se psy, scény rozkoše, v nichž jeden ze spolupachatelů – Nigerijec tmavé pleti Tito – hrál roli herce, se natáčely na video, které se pak prodávalo.

Nevěstinec a "pohodička" měly u mnoha lidí úspěch, ale zdá se, že přednost a právo "prvního štrichu" měli vysocí představitelé Strany regionů, která byla v opozici. Sám rektor Michajlov se dokonce stal v roce 2009 důvěrníkem prezidentského kandidáta vůdce "regionalistů" Viktora Janukovyče.

Mělo se za to, že na Michajlova se udeří s cílem očernit Janukovyče. Ale, jak už to tak bývá, obdivovatelé Tymošenkové prostě nestačili nakydát hnůj na hlavy svých protivníků. Janukovyčovi regionalisté byli rychlejší a předstihli je s vlastním pedofilským „žolíkem“.

Na letišti Borispol byl nakonec zadržen sám Michajlov, jeho asistent, řidič a Tito, který se těšil značné popularitě a poptávce v ženské i mužské části elity. Byla to zábava, jak se říká, pro hubené i pro tučné...

A jak to všechno pro pedofilní elitáře u moci i v opozici dopadlo? Nijak. Janukovyč vyhrál volby už v roce 2010, a jak se zdá, jeho konzervativní a alespoň v některých ohledech zdrženlivější "regionalisté" vše zastavili. Zvláštní vyšetřovací komise Kateřiny Samojlikové vydržela jen do května 2010, ale "pedofily" v Radě samozřejmě nenašla a tak v poklidu ukončila svou činnost. Na konci roku 2011 Generální prokuratura Ukrajiny případ zcela odložila.

Stejně se zacházelo i s pedofilním rektorem. V roce 2011 byl souzen v procesu uzavřeném pro média, který skončil bez výsledku. Již v roce 2013 byl Michajlov propuštěn na vlastní žádost a jeho případ byl odeslán k dalšímu prošetření. Přímo symbolické bylo, že byl propuštěn 1. června, kdy se slaví Mezinárodní den dětí.

Jako epigraf k tomuto případu mohou dobře posloužit slova šéfky zmíněné pedofilní komise Samojlikové: "Naše komise navrhuje, abychom tuto záležitost již nepřeváděli do roviny politické, aby činnost komise byla zastavena a generální prokuratuře doporučujeme – aby tento případ ukončila".

A tak se o tom přestalo mluvit. V roce 2018 se o to pokusili na základě zjištění při monitorovací návštěvě dětského domova ve městě Rožišče ve Volyňské oblasti. Tam se zjistilo, jak smutně a strašně začíná svůj život 33 dětí ve věku od 3 do 18 let. Při kontrole byly u 10 dětí nalezeny stopy po bití a krev na oblečení a mnoho dětí uvedlo, že byly obtěžovány. Vše se ale opět podařilo zastavit – blížily se prezidentské volby.

V té době už byly známy všechny další skutečné důvody pedofilních skandálů. V neposlední řadě šlo o důvody ekonomické. Například v Artěku šlo o boj o vlastnictví jeho pozemků. Tábor má 200 hektarů prvotřídní půdy na subtropickém pobřeží Černého moře, která tehdy stála od 400 milionů do jedné miliardy dolarů. Bojovali o něj regionalisté, kteří chtěli Artěk uzavřít a půdu odejmout, ale zabránili jim v tom přívrženci Tymošenkové pod věrohodnou záminkou péče o děti.

Další byly důvody politické. Obvinění z pedofilie mělo být využito k useknutí hlav a pohřbení politické pověsti odpůrců. Prezident Juščenko chtěl dokonce zabít dvě mouchy jednou ranou – Tymošenkovou, svou přítelkyni z oranžového majdanu, která přísahala, že mu bude prát prádlo, ale

její ruce se k tomu jaksi nemají. A Janukovyče, který vtrhl k moci a nakonec, jak se tehdy říkalo, “porazil toho uhrovitého” v roce 2010. A zrádce Tymošenkové Omelčenko stihl ještě získat z rukou Juščenka titul Hrdina Ukrajiny. Podle toho, co se povídá, nezůstal bez peněz či odměny ani jeden z účastníků skandálu.

Janukovyč ani Ukrajina z jeho vítězství neprofitovali. Protože třetí důvod – morální a psychologický – je vždy důležitý: u moci na Ukrajině zůstala stejná elita, jejíž morální úpadek a degradace byly už od počátku zjevné, pouze se měnila místa. Ukázalo se, že jedni i druzí jsou vlastně stejní. Původ ani výchova nic nezachránily.

Stejně tak je to s pedofily. V obou případech nebyly případy dotaženy do konce, pedofilové byli sice odhaleni, ale zůstali nepotrestáni, ukrajinská veřejnost se sice “nasytila” nechutnými informacemi o lumpárnách vládnoucí elity, ale jen se otřela o zvrátky, aniž by se dočkala spravedlivé odplaty. Nikdo se ničeho nevzdal, protože političtí rivalové, jak už to tak bývá, pochopili jeden druhého a rozhodli se, že takové kádry by se neměly vyhazovat.

V elitě nezávislé Ukrajiny se z jedněch i z druhých vyklubali stejní darebáci. Cítili se pány života, kterým je dovoleno vše. Včetně zvráceností „vysoké společnosti“, tak jim to někdo naznačil a tak to i pochopili. Noví “aristokraté” z chlévů a “patricijové” ze stájí se mohli do sytosti vynadávat na filmy o starořímských orgiích, do nichž byli zapojeni nejen ženy a muži, ale i chlupci, a mohlo se jim zdát, že nejsou o nic horší.

A chytří, po jakémkoli zisku lačnicí bezohlední “poskytovatelé sexu”, sex-banderovci a sex-banderovkyně, majitelé podzemních nevěstinců “pro své” mohli a mohou reagovat, jak pravidelně tvrdí strážci zákona, na takovou “poptávku” adekvátní “nabídkou” – dětí k násilí a k práci v sexuálním průmyslu. Chudé a znevýhodněné děti prodávají na Ukrajině jejich zoufalí vlastní rodiče nejen na orgány, ale i do sexuálního otroctví.

Nyní se vše dostává na státní úroveň. A získává to nejvyšší “zastřešení”. Existuje totiž “Nadace Jeleny Zelenské”, která násilně evakuuje děti do zemí EU. A kdopak je ta Elena, není to jasné z jejího příjmení?

Na Ukrajině tak pokračuje morální ping-pong se špínou ...

AUTOR: Vladimír Skačko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

ZDROJ: <https://ukraina.ru/20240407/1054355595.html>